

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

สิ่งติดตัวที่โลกมองไม่เห็น

เมื่อวานนี้เป็นวันหยุดราชการ อย่างด่าน(ป่าไม้) นี่ไปเมื่อไรก็ได้วันราชการไม่ราชการ วันเสาร์ อาทิตย์ ได้ทั้งนั้นด่านนะ แต่โรงพยาบาลต้องกำหนด วันราชการค่อยไป เมื่อวานดูเหมือนมาสองโรง มีโรงพยาบาลมาสองโรง ทั้งๆ ที่ไม่ใช่วันราชการเขาก็มาได้ ตามอัธยาศัยของเขา เช่นอย่างวันหยุดชดเชยเมื่อวานนี้ก็ แวงใหญ่ กระนวน กระนวนอยู่เขตขอนแก่น แวงใหญ่ก็ขอนแก่นเหมือนกัน เมื่อวานมาสองโรง แวงใหญ่อยู่ทางทิศใต้ขอนแก่น กระนวนอยู่ทางทิศเหนือขอนแก่น มาสองโรงเมื่อวาน อันนี้ให้เป็นตามอัธยาศัยของเขา วันเสาร์ วันอาทิตย์ ก็มักมีมาอยู่เสมอ เป็นเรื่องของเขาพร้อมแล้วเขามาก็ไม่มีอะไร ถ้าวันหยุดเราไม่ไปละ ไปก็ไม่เหมาะ เพราะหม้ออะไรๆ เขาก็หยุดไปตามๆ กัน นี่หม้อจัดมาเอง ถึงจะเป็นวันหยุดราชการหม้อเป็นคนเซ็นให้มาเอง ของก็สมบูรณ์เต็มที่

เราปฏิบัติต่อประชาชนมาตลอดตั้งแต่เริ่มสร้างวัด สำหรับวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นวัดที่ทำประโยชน์ให้โลกได้อย่างเปิดเผยแท้จริง ไม่สะทกสะท้านใครจะว่าตำหนิติมประการใดก็ตาม เรียกว่าไม่มีที่จะลบล้างได้เลยการทำประโยชน์ให้โลก อันนี้เพราะความเมตตาครอบตลอดเวลา สมบัติเงินทองข้าวของที่มีมากน้อยเข้ามาในวัดนี้จึงไม่ตกไม่อยู่ ต้องออกกระจายทั่วประเทศไทยของเรา ที่ไหนจะใกล้จะไกลมันหากไปของมันเอง อย่างนี้ตลอดมา ที่ว่าช่วยชาตินี้เราออกอย่างเปิดเผยเฉยๆ สำหรับที่ช่วยอยู่ตลอดเวลาประจำวัดนี้นั้นมีมาตั้งเดิมแล้ว ตั้งแต่เริ่มแรกก็สร้างโรงร่ำโรงเรียน โรงร่ำโรงเรียนสร้างมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดแหละ โรงพยาบาล ไม่มากก็เริ่มแล้วไปโดยลำดับลำดับ จากนั้นก็บานปลายแหละ อย่างทุกวันนี้เรียกว่ากระจายไปหมดเลย

เราทำนี้เราทำด้วยความเมตตา เพราะฉะนั้นถึงกว้างขวาง ในวัดนี้ไม่มีอะไรได้เลย มีไม่ได้ มีมากก็เพื่อออกๆ ทั้งหมดเลย ไม่มีที่จะเก็บ มีแต่เพื่อออกๆ ทั้งนั้น เพราะความเมตตา เวลาเราขึ้นรถไปนี่เป็นเหมือนแม่ครัวนะ มองเห็นอะไรมีแต่จะเอาๆ ทำเดียว ก็เมตตานั่นเองไม่ใช่อะไร ช่วยทุกแบบ บางทีไปเห็นเขาขี่มอเตอร์ไซค์มีสินค้าเล็กๆ น้อยๆ ติดแนบอยู่ข้างๆ เขาขี่รถไปขายของตามข้างถนน เรามองไปเห็นก็ให้จอดรถ ลงไปปั๊บซื้อเขาเอาสักชิ้นหนึ่งเท่านั้น แล้วให้เงินเขาเท่านั้นแล้วก็ไป แต่ที่เราจะรออยู่ทุกแห่งทุกหนมันเสียเวลา เราจะลงเฉพาะสถานที่ควรลงเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าจะลงเรื่อยๆ นี่ไปไม่ถึงไหนแหละ เป็นอย่างนั้นความเมตตา เร็ยรวดไปหมดเลย

จิตมาอยู่ในความเมตตาณะ รวมทั้งหมดลงในความเมตตาที่เด่นครอบโลกไปหมดเลย กระจายออกเป็นเมตตาไปหมดเลย มหากรุณิกโก นาโถ หิตาย สัพพปาณิน พระพุทธเจ้าทรงพระเมตตาตามหากรุณาธิคุณ และทำประโยชน์ให้โลกอย่างกว้างขวาง นี่คือพระพุทธเจ้าของเรา เป็นศาสดาองค์เอก ทรงพระเมตตาเป็นพื้นฐานมาแล้วตั้งแต่ตั้งศาสนาขึ้นมา ก็กระจายมาเรื่อยๆ ถ้ามีธรรมในใจแล้วเมตตา มีละ มันหากมี ถ้ามันมีในนี้แล้วมันจะค่อยกระจาย เหมือนน้ำเทลงนี้ปั๊บมันก็จะไหลออกๆ ไปกระจายออกไป มีมากมีน้อยเท่าไรไหลกระจายออกไปหมดเลย ไม่ตกไม่ค้าง

สำหรับเราที่พูดได้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ว่าไม่มีอะไรที่จะตกค้างในหัวใจเรา เราไม่มีสมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยจะไม่มีอยู่ในนี้เลย จะออกไปหมด สำหรับเรามีแต่คำวาพอแล้วทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่องเลย พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยจากการบำเพ็ญธรรมมาโดยลำดับลำดับตั้งแต่ต้นที่ออกประพฤติปฏิบัติ การรักษาศีลรักษาระบบเวลาบวชนี้เป็นประเภทหนึ่ง แต่การออกปฏิบัติกำจัดกิเลสนี้เป็นประเภทที่หนักมากที่สุด เป็นประเภทที่ชีวิตจิตใจเข้าแลกกันเลย บางครั้ง เอา ใครที่อยู่ ใครไม่ติดกเวที มี แต่ไม่เคยสลบนะ เราก็ยอมรับว่าเราไม่เคยสลบ แต่เฉียดตลอด หากไม่เคยสลบก็บอกว่าไม่เคยสลบ อย่่ว่าแต่เพียงสลบ ถึงขั้นจะควรตาย เอาตาย นั่น มันมีอยู่แล้ว ชัดเส้นไว้แล้ว ถ้าถึงขั้นที่ควรตายไม่มีเสียตายชีวิต ผิงเลยเทียว แต่ไม่ถึงขั้นนั้น มันเฉียดๆ ก็ผ่านไปๆ

เรื่องฆ่ากิเลสเป็นสิ่งที่ลำบากมากที่สุด เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงไม่มีใครสนใจจะแก้ไขถอดถอนกิเลสจากหัวใจ นอกจากจะส่งเสริมให้มากมูนขึ้นมา เพื่อก่อพินก่อไฟความยุ่งเหยิงวุ่นวายเผาตนและผู้อื่นให้เดือดร้อนไปทั่วโลกดินแดน มีตั้งแต่เรื่องของกิเลสแผ่อำนาจทั้งนั้น แต่โลกมองไม่เห็นกัน พระพุทธเจ้าจึงได้ท้อพระทัยซี พระองค์มองเห็นหมดธรรมนี้ทั้งหมดเลย เห็นหมด เรื่องความทุกข์ความเดือดร้อนมีสาเหตุเป็นมาจากอะไรๆ มาจากกิเลสทั้งนั้นเป็นผู้ถือบังเหียนอยู่นี้ ไม่มาจากอะไร มาจากกิเลสทั้งนั้น ถ้ามีธรรมเข้าแทรกก็พอฟัดพอเหวี่ยงกันไป มีการยับยั้งชั่งตัว โลกก็พอสงบได้บ้าง

ความมั่งมีศรีสุข ความดีความเด่นในยศถาบรรดาศักดิ์ นั้นเป็นเรื่องของกิเลสเสริมทั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องของธรรมนะ กิเลสเสริมให้ลืมนั่นลืมตัว แล้วติดดินติดอยากได้ไม่มีเมื่อพอแหละ ดิ้นตลอดจนกระทั่งถึงวันตายแล้วก็ตายได้เช่นเดียวกับโลกทุกๆ ไปนั่นแหละ แต่กิเลสมันไม่ยอมรับ ตายก็ตาย ฟาดให้มันได้ตั้งใจ ตายก็ตายไปอย่างนั้นแหละ ตายแล้วไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว สมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยทั้งเคลื่อนอยู่ เหมือนกับร่างกายเจ้าของทั้งวันนั่นแหละ ใครจะเอาไปทำอะไรก็แล้วแต่ เจ้าของหมดอาลัยตายอยากแล้วสลัดลงไปแล้ว เรียกว่าตายแล้ว เหมือนวัตถุทั้งหลาย ก็เหมือนกันกับนี้แหละไม่มีใครเอาไปได้

สิ่งที่ติดตัวที่โลกมองไม่เห็น พระพุทธเจ้าท่านมองเห็นได้ชัดเจน พระสาวกอันดับที่สองมองเห็นได้ชัดเจน คือ บาปและบุญติดอยู่กับหัวใจ นี่ละพาให้ไปเกิดในภพชาติต่างๆ มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน เพราะบาปบุญมีมากมีน้อยภายในจิตใจ อันนี้เป็นเชื้อพาให้เกิดดีชั่วต่างๆ ท่านจึงแสดงว่า กมฺมํ สุตเต วิภชติ ยทฺธิ หีนปฺปณฺตี กรรมเป็นเครื่องจำแนกแจกสัตว์ให้มีความประณีตเลวทรามต่างกัน เพราะฉะนั้นสัตว์โลกเกิดแม้จะเป็นประเภทเดียวกันก็ไม่เหมือนกัน มนุษย์เหมือนกันก็ไม่เหมือนกัน รูปร่างกลางตัวก็ไม่เหมือนกัน ลักษณะท่าทีกิริยาจรตนิสัย ความมีความจน ความโง่ความฉลาด ไม่ได้เหมือนกันเลย มันฝังอยู่ในจิตใจพาให้มาเกิด การแสดงออกจึงแสดงออกจากใจทั้งนั้นแหละ อันนี้ติดตัว

ท่านจึงให้ระวังสิ่งที่ติดตัวที่เป็นภัยแก่ตัวเองคือบาปกรรม อย่าพากันหาญทำนะ หาญทำก็คือหาญทำลายตัวเองนั่นแหละไม่ใช่อะไร อะไรที่ไม่ดีพระพุทธเจ้าสอนให้เชื่อ ถ้าเชื่อกิเลสแล้วจะจมไปตลอด ถ้าเชื่อธรรมแล้วจะพ้น มีทางหลบตัวหลีกเลี่ยงให้เล็ดลอดไปได้ ถ้าเชื่อธรรมมีทางเล็ดลอดได้ ถ้าเชื่อกิเลสแล้วก็จมไปตลอด นี่พูดถึงเรื่องการทำประโยชน์ให้โลกของเรา เริ่มต้นมาตั้งแต่เข้าต่อกรกับกิเลส พัดกันเต็มเหนี่ยว ไม่มองดูเมฆหมอกดินฟ้าอากาศที่โหน มองแต่กิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจเท่านั้น จะเป็นจะตายถึงขั้นจะสลบไสลก็มีก็ไม่ยอมถอย เอาเสียจนกระทั่งกิเลสทนไม่ได้เหมือนกัน เมื่อการต่อสู้ไม่มีการยับยั้งชั่งตัว พาดกันเต็มเหนี่ยวๆ ควรเป็นเป็น ควรตายตาย สุดท้ายกิเลสก็ม้วนลือลงไป ได้ เอา พังข้างนี้ พังข้างนั้น

เวลาเราอ่อนมันก็ตีเราทันที พอตีเราก็กินๆ หลบจากกันเหมือนนักมวย เอากันจนกระทั่งหลายครั้งหลายหน ความชำนาญในการชำระกิเลส ก็มีความชำนาญ เฉลียวฉลาดแหลมคมขึ้นเรื่อยๆ กิเลสก็ค่อยขาดไปๆ พาดเสียจนกระทั่งม้วนลือแล้ว ไม่มีอะไรเลยที่จะเข้ามาอยู่ภายในจิตใจ กิเลสเป็นตัวสมมุติอันเลิศเลอสุดยอดที่สุดที่โลกมองไม่เห็น เลิศเลอก็เลิศเลอของคนหลงกิเลสนั่นแหละ ของพวกคลังกิเลส หลงตามมันทั้งนั้น ที่ จะเห็นว่ากิเลสไม่ดีนี้รู้สึกจะไม่มีนะ อันนี้จะกล่อมโลก ทำให้โลกลึมนื้อลึมตัวอยู่ทุกวันนี้ ไม่ใช่อะไร มีแต่กิเลส

ดูกันก็ดูด้วยความเอาเฟินเอาไฟเผากัน ถ้าธรรมดูกันนี้พราวไฟจากกัน เอาน้ำดับไฟไปเรื่อยๆ ถ้าธรรมดู ต่างกันนะ พระพุทธเจ้าดูโลกดูด้วยธรรม โลกดูโลกดูด้วยความตาบอดหูหนวก เอาหัวชนกันเลย เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงมีแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน เพราะต่างคนต่างโง่เขลาเบาปัญญากับกลมายาของกิเลส ไม่ทันมัน มันจับหัวชนกันๆ ไปเรื่อยๆ พูดถึงตอนนี้น่าสลดสังเวชมากนะ พระพุทธเจ้าก็มีเพียงพระองค์เดียว ทรงเล็งญาณดูทราบหมด แต่เรื่องของโลกมันเป็นมาตั้งแต่พระพุทธเจ้ายังไม่อุบัติ แล้วจะไปแก้ไข

อย่างไร ก็แก้ไขเท่าที่แก้ไขได้เท่านั้นเอง ที่จะไปปล้ำงมมันหมดยังไม่ได้ ถ้าปล้ำงมหมดแล้ว พระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว ปู่จะเดียวหมดเลย ก็เลยหมอบราบ โลกนี้สงบรวมเย็นเป็น นิพพานทั้งเป็นไปเลยละ แต่นี่ทำอย่างนั้นไม่ได้ซิ จึงต้องให้ต่างคนต่างช่วยตัวเอง ตะเกียกตะกายแก้ไขตัดแปลงตัวเองไปเรื่อย ๆ แล้วจะค่อยเล็ดลอดไปตามรอยของบุคคลที่มีความรักตน แล้วค่อยชำระสะสางตน พยายามบำเพ็ญตนให้เป็นคนดีไปเรื่อย ๆ ก็จะมี ทางดีไปเรื่อย ๆ

วิถีจิตที่เกิดตายคือจิตดวงนี้ไม่เคยตาย จำให้ดี อันนี้เป็นพื้นฐาน ไม่เคยมีเลยวจิต ดวงใดก็ตามตายแล้วสูญไม่มี มีแต่ตายแล้วเกิด ๆ นี่ละที่ว่าเป็นนักท่องเทียว ออกจากร่างนี้ บ๊ีบเข้าสู่ร่างนี้เรียกว่าเกิด เข้าสู่ร่างนั้น ตายแล้วนี่แล้วออกเข้าไปสู่ร่างนั้น เรียกว่าเกิดว่า ตาย ๆ เปลี่ยนภพเปลี่ยนชาติไปอย่างนั้นด้วยบุญด้วยกรรมของตัวเอง ถ้าบุญมีกรรมดีมีก็ เปลี่ยนชาติต่ำไปสู่ชาติสูง ถ้ากรรมชั่วก็เปลี่ยนสูงปีกลงไปหาต่ำ เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เมื่อเรา ชำระมากเข้า ๆ มันก็เปลี่ยนสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เปลี่ยนไปจนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพาน พอถึงนั้นแล้วบ๊ีบหมดทางเปลี่ยน นี่จิตอันนี้เป็นธรรมชาติแล้ว

ที่เกิดตาย ๆ มาตคนรกหมกไหม้ก็กำกัก็กลับไม่เคยฉิบหาย คือจิตดวงนี้ จะทนทุกข์ ทรมานขนาดไหนยอมรับ แต่ความฉิบหายของจิตไม่มี นี่ละถึงเล็ดลอดออกมาได้ เวลาพ้น กรรมมาเป็นลำดับลำดาแล้ว ก็มาเป็นจิตตามเดิม แล้วก็พิตทางความดีเข้าสู่ตัวเองเรื่อย ๆ พอพิตเรื่อยแล้วก็เปลี่ยนจากสภาพที่อยู่ที่ได้รับทุกข์ความลำบาก เพราะบาปกรรมที่ ตนทำด้วยความโง่เขลาเบาปัญญานั้นออกเรื่อย ๆ กลายเป็นจิตดีคนดีขึ้นไป แล้วเปลี่ยน สภาพขึ้นไปเรื่อย ให้จำข้อนี้ให้ดี

เรื่องจิตนี้ไม่มีคำว่าสูญ ใครจะว่าตายแล้วสูญสักเท่าไรมีแต่ลมปาก ไม่มีมีความหมาย อะไรเลย ความหมายที่แท้จริงที่ว่าลมไม่สูญก็คือ ตายแล้วไม่มีคำว่าสูญ จิตไม่มีสูญ ทราบ กันด้วยภาคปฏิบัติถึงได้ทราบอย่างชัดเจนทีเดียว เราคาดเดานี้ทั้งวันผิดกันทั้งเพ ถ้า ภาคปฏิบัตินี้จะจับตัวมันได้โดยลำดับตามรอยของจิตซิ ภาคปฏิบัตินี้คือตามรอยของจิต ร่องรอยของจิตเป็นมายังไง ๆ จิตตภาวนานี้จะตามร่องรอยมันเรื่อย ๆ ทราบเรื่อยไป แล้ว ชัดเกลาเรื่อย ๆ มันเศร้าหมองม่องใสเพราะเหตุผลกลไกอะไร ก็ติดตามแก้ไขตัดแปลงชะ ล้างไปเรื่อย ๆ จนกลายเป็นจิตดีขึ้นมา

เช่นจิตของเราอย่างทุกวันนี้ มันวุ่นวายหาหลักหาเกณฑ์ได้ที่ไหน โลกนี้มากแสม มาก ใครมีหลักเกณฑ์เป็นที่ตั้ง เป็นที่ตายใจของตัวเอง เป็นที่พึ่งที่อาศัยมีไหม เราอยากจะ พุดว่าไม่มีนั่นนะว่าไง ก็อยู่กับสิ่งทั้งหลายที่เคลื่อนกล่นอยู่นั้น แต่มันไม่ใช่ที่พึ่งของจิต พอจะทำจิตใจให้มีความสงบรวมเย็นเป็นสุข เพราะอาศัยนั้นเป็นที่พึ่งมันไม่มีนะ พอธรรมสู่ ใจเท่านั้นเอง มันจะเริ่มรู้ทันที เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนา พอเริ่มเข้าสู่ใจมันจะปล่อยนั้น

เข้ามา ที่พระรุขะรังทับหัวจนมองไม่เห็นหมอกเห็นเมฆอะไรเลยนั้น จะค่อยจางไปๆ จิตตภาวนามีความสงบรุ่มเย็น การทำบุญให้ทาน นี่จะเป็นเครื่องบุกเบิกสิ่งเหล่านี้ ออกช่วยกันๆ จิตตภาวนาเป็นแกนนำแล้วก้าวเดินไป จิตนี้ก็จะค่อยสว่างขึ้นมาๆ นี่ละที่เรียกว่าตามรอยของจิต ดูความเกิดตายของจิต ตายแล้วมันสูญไหมหรือไม่สูญ ดูตรงนี้

ทีนี้เวลาชำระตั้งแต่มันเศร้าหมองมืดตื้อนี้ จนเป็นความผ่องใสสว่างามเรื่อย ๆ ตามไปเรื่อย ทีนี้ยังผ่องใสขึ้นเรื่อย ๆ สิ่งใดที่มาเกาะมาพัวพันเป็นกาฝากๆ ภายในจิตนี้ ชำระออกๆ เรื่อยๆ เอาเสียจนกระทั่งหมดกาฝาก เมื่อรวมแล้วเป็นสมมุติด้วยกันทั้งบาปทั้งบุญติดอยู่ในจิต ส่วนดีนั้นเป็นเครื่องสนับสนุน ส่วนชั่วเป็นเครื่องทำลาย มันเป็นของติดอยู่ เหมือนกับกาฝากนั้นแหละ แต่บุญเป็นสิ่งที่สนับสนุน ส่วนบาปเป็นสิ่งที่ทำลาย เวลาถึงขั้นสุดท้ายแล้วปิดทั้งหมดเลย หมดยุติโดยสิ้นเชิง จิตนี้ผ่องออก นี่ละสูญไหม

นี่ละดูตั้งแต่ต้นเราภาวนา ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลาน จนถึงขั้นสว่างามสงบรุ่มเย็นแน่นหนา มันคง มีความเฉลียวฉลาดรอบคอบภายในตัวเป็นลำดับลำดับ สว่างจ้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงจิตดวงนี้รอบตัวแล้วปิดออกหมดในบรรดาสสมมุติทั้งหมด ดัดผิงละ นี่ละธรรมชาติ สุดท้ายของจิตดวงนี้ไปอยู่ธรรมชาติ ไม่มีสูญ เป็นธรรมชาติเลิศเลอสุดยอดแล้ว นี่ละผลแห่งการชำระเป็นอย่างนั้น ผลแห่งการอบรมจิตใจ ทำตัวให้เป็นถึงขั้นธรรมชาติแล้ว ใครจะเดือดร้อนทั่วโลกดินแดนในสามแดนโลกธาตุนี้ ธรรมชาตินี้ไม่หวั่นทั้งนั้นเลย ไม่มีได้มีเสียกับใคร พอแล้วเต็มตัวจากความดีของตน พวกกันจำเอานะข้อนี้

เวลามันบกพร่องก็ให้หนุนกันเข้าไปๆ เมื่อถึงขั้นสมบูรณ์แล้วก็ถึงขั้นธรรมชาติไม่เลยจากนั้น นั่นละที่สุดของจิตอยู่ธรรมชาติเที่ยง นิพพานเที่ยงอยู่ตรงนั้น จิตดวงนั้นไม่เคยตาย กลายเป็นนิพพานเที่ยงหรือธรรมชาติขึ้นมา ตั้งแต่เริ่มๆ ต้นนุ่นแหละ ให้พากันจำเอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ ไม่เอามาก

เมื่อวานขึ้นนี้ก็ไปเทศน์ที่โน่น มันก็คงกระจายออกทั่วประเทศไทยละมัง เทศน์ที่ทุ่งศรีเมืองนะ กระจายออกไปทั่วประเทศไทย ออกไปหมดนั่นละ วันนั้นก็จะได้ฟังเสียงธรรมแปลกๆ อยู่นะ ธรรมะปาเป็นยั้งงั้นไม่เหมือนบ้าน เอาความจริงออกว่ากันเลยธรรมะปาธรรมะบ้านนี้อ้อมแอ้มๆ แม้แต่จะไปสะแตกเหล่า ถามว่าไอบ้าเหล่ามันไปไหน ไปทานเหล่า ฟังซีไปทานเหล่า เราอยากตีปากผู้ว่านั่นแหละ ไปสะแตกเหล่าว่างั้นมันพูดไม่ได้เหอ เราอยากพูดว่างั้น เข้าใจเหอ นี่ละเทศน์แบบนี้ละ ให้มันตรงกับศัพท์ตัวมันเลวร้าย เราจะไปนี้มันวลอ่อนหวานกับมันไม่ได้ ใส่ป๊วะเข้าเลยๆ นี่เรียกว่าภาษาธรรมชำระความชั่ว ชั่วมากเท่าไรธรรมะยิ่งหนัก จึงแก้กันตก ภาษาที่จึงเรียกภาษาธรรม ใครจะว่าสกปรกรกรุงรัง หรือว่าเต็ดเผ็ดร้อนดุเดือด ดูดว่ากล่าววาทะแตกแตกดันก็ตาม ไม่มี ความหมาย นี่คือธรรมชำระความชั่วทั้งนั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz